

Левски стана, грабна кожата, показа ми я и отиде да нагледа конетъ. Дружината бѣше заспала, огънътъ мѣждѣше. Хвѣрлихъ нѣколко трупа и отидохъ да сложа глава въ края на землянката. Следъ краткъ сънъ единъ грамаденъ плѣхъ ме събуди, лазейки по мене. Страшенъ вѣтъръ виеше горе на планината. Бученето му приличаше на прииждането на голѣма рѣка, която влѣче съ себе си грамадни разрушения.

— Времето ще се развали и не ще ни позволи да се качимъ на Юмрукчалъ—каза водачътъ ни г. К. Това смути събуденитъ вече другари. Бързо напустнахме землянката, за да се увѣримъ въ силата на вѣтъра и за да разгледаме проявяващия се вече небосводъ. Голѣмото желание да се качимъ на Юмрука не ни позволяваше да преценимъ вѣрно силата на вѣтъра. У насъ крепнѣше надежда, че бурята скоро ще утихне.

Следъ малко колебание дружината трѣгна. Бай Левски, разбралъ, че конътъ му не ще издържи опредѣления за деня походъ, се върна, като отнесе съ себе си тежкия багажъ. Азъ и г. Н. на-товарихме магарето и поехме следъ дружината презъ гората по посока къмъ билото на балкана. Скоро напустнахме залесената частъ и се прѣс-нахме по единствения ридъ, що водѣше къмъ Русалийския проходъ. Въ дѣсно отъ него се изправиха оголѣлитъ склонове на „Юрушка грамада“, която въ долната си частъ е покрита съ боровинки, а горе се не вижда никаква растителность, освенъ пожълтѣла трева.

Боровинкитъ спѣваха и затрудняваха хода ни. Магарето, водено ту отъ менъ, ту отъ г. Н., едва мѣкнѣше своя товаръ по криволичащата